

BEKÖSZÖNTŐ

A SIKLÓSI KATOLIKUS PLÉBÁNIA TÁJÉKOZTATÓJA

Max Lucado: **Értékes vagy - Történet a foltmanókról** (Történetek)

A foltmanók kicsi, fából készült emberkék voltak. Mindannyian Éli fafaragómester keze alól kerültek ki. A mester műhelye messze fent a hegyen állt, ahonnan szép kilátás nyílt a foltmanók kicsiny falujára. Mindegyik manó másmilyen volt. Egyiknek nagy volt az orra, a másoknak a szája. Némelyek magasak voltak, mások pedig alacsonyok. Egyesek kalapot hordtak, míg mások kabátot viseltek. Két dolog azonban közös volt bennük: ugyanaz a fafaragó készítette őket és ugyanabban a faluban laktak. A foltmanók egész életükben minden áldott nap matricákat osztogattak egymásnak. Minden manónak volt egy doboza tele arany csillag matricákkal és egy másik doboza tele szürke pontokkal. Naphosszat a falut járták és mást sem csináltak, mint csillagokat vagy pontokat ragasztgattak egymásra.

A csinosak és jóvágásúak, akik szépen csiszoltak és fényesre festettek voltak, mindig csillagot kaptak. De akik érdes fából készültek, vagy már pattogott róluk a festék, azok bizony csak szürke pontra számíthattak. A tehetségesek is csillagot kaptak. Némelyikük könnyedén a feje fölé emelt hatalmas fa rudakat vagy átugrott magas dobozok fölé. Mások bonyolult szavakat használtak vagy gyönyörű dalokat énekeltek. Őket mindenki elárasztotta csillaggal. Némely foltmanónak egész testét csillagok borították! Persze mindig nagyon jól érezték magukat, mikor csillagot kaptak. Így aztán újabb és újabb dolgokat találtak ki, hogy ismét kiérdemeljék a csillagot.

Mások viszont nem voltak olyan ügyesek. Nekik mindig csak szürke pont jutott. Pancsinelló is ilyen foltmanó volt. Próbált magasra ugrani, de mindig csak nagyot esett. Erre persze rögtön köréje gyűltek néhányan, hogy ráragasszanak egy-egy szürke pontot. Néha eséskor megkarcolta a testét. Ilyenkor újabb pontokkal halmozták el.

Aztán, ha megpróbálta kimagyarázni az esetet, biztos valamit bután fogalmazott meg, amiért persze még több pontot ragasztottak rá. Egy idő után olyan sok szürke pont lett rajta, hogy már az utcára sem mert kimenni. Félt, hogy valamit megint elügyetlenkedik, például elfelejt sapkát húzni, vagy beelép egy tócsába, és ezzel még több rossz pontot szerez. Sőt, néha már minden ok nélkül is ráragasztottak egy-egy szürke pontot, pusztán azért, mert látták, már úgymint olyan sok van rajta. "Sok szürke pont érdemel – mondogatták egymásnak. - Ő aztán tényleg nem jó foltmanó!" Egy idő után maga Pancsinelló is elhitte ezt. "Nem vagyok jó foltmanó" - gondolta.

Amikor nagy ritkán kiment az utcára, csak olyan manókkal lófrált, akiken szintén sok szürke pont volt. Köztük jobban érezte magát.

Egy nap találkozott egy olyan manóval, aki egészen más volt, mint a többi. Nem volt rajta sem csillag sem pont. Egyszerűen foltmanó volt. Lúciának hívták. Nem mintha az emberek nem ragasztottak volna rá matricákat - csak azok egyszerűen nem maradtak meg rajta! Némely manó emiatt felnézett rá, és ragasztott rá egy csillagot. De a csillag leesett! Mások lenézték, mert nem volt egy csillaga sem, és raktak rá egy szürke pontot. Ám az is leesett!

- "Én is ilyen akarok lenni!" - gondolta Pancsinelló. - „Nem akarom, hogy mások jeleket rakjanak rám!” Megkérdezte a matrica nélküli famanót, hogyan lehetséges, hogy neki nincs egyetlen matricája sem.

- "Ó, nem nagy ügy!" - válaszolta Lúcia. - „Egyszerűen csak minden nap meglátogatom Élit."

- „Élit?"

- "Igen, Élit a fafaragót. Jót ücsörgök a műhelyében."

- "De miért?"

- "Majd megtudod! Menj el hozzá, fel a hegyre!" Ezzel a matrica nélküli manó megfordult és elment.

- „Szerinted egyáltalán szóba áll majd velem?" - kiáltott utána Pancsinelló. De Lúcia ezt már nem hallotta meg. Így aztán Pancsinelló hazament. Leült az ablak elé és nézte, hogyan rohangálnak ide-oda a manók csillagokat és szürke pontokat osztogatva egymásnak.

- "Ez így nincs rendjén" - suttozta, és elhatározta, hogy elmegy Élihez.

Felkapaszkodott a hegytetőre vezető keskeny ösvényen, és belépett a nagy műhelybe. Szeme-szája elállt a csodálkozástól az óriási bútorok láttán. A hokedli a feje búbjáig ért. Lábujjhegyre kellett állnia, hogy rálásson a munkapadra. A kalapács nyele olyan hosszú volt, mint az ő karja. Pancsinelló nyelt egy nagyot, és elindult kifelé. Ekkor meghallotta a nevét.

- "Pancsinelló!" - hallatszott egy mély, erős hang. Pancsinelló megállt. "Pancsinelló! Örülök, hogy látlak! Gyere közelebb, hadd nézlek meg!"

Pancsinelló megfordult és ránézett a nagydarab szakállas mesterre.

- "Te tudod a nevemet?" - kérdezte a kis manó.

- "Persze, hogy tudom! Én alkottalak!" Éli lehajolt, felemelte és maga mellé ültette a padra.
 - "Hm" - szólalt meg a mester elgondolkozva, miközben a szürke pontokat nézte. "Úgy látom gyűjtöttél néhány rosszpontot!"
 - "Nem akartam, Éli! Tényleg nagyon próbáltam jó lenni!"
 - "Gyerme kem, előttem nem kell védekezned, én nem foglalkozom azzal, mit gondolnak rólad a feltmanók."
 - "Tényleg?"
 - "Tényleg. És neked sem kellene. Hát kik ők, hogy jó vagy rossz pontokat osztogassanak? Ők is ugyanolyan feltmanók, mint te. Amit ők gondolnak, az semmit sem számít, Pancsinelló. Csak az számít, amit én gondolok. És szerintem te nagyon értékes manó vagy!" Pancsinelló felnevetett.
 - "Én értékes?! Ugyan mitől? Nem tudok gyorsan járni. Nem tudok magasra ugrani. A festék repedezik rajtam. Mit számítok én neked?"
 Éli Pancsinellóra nézett, rátette a kezét a kis favállakra, majd nagyon lassan így szólt:
 - "Az enyém vagy! Ezért vagy értékes nekem."
 Pancsinellóra még soha senki nem nézett így - különösen nem az, aki alkotta őt. Nem is tudta, mit mondjon.
 - "Minden nap vártam, hogy eljössz!" - folytatta Éli.
 - "Azért jöttem el, mert találkoztam valakivel, akin nem voltak matricák" - mondta Pancsinelló
 - "Tudom. Mesélt rólad."
 - "Rajta miért nem tapadnak meg a matricák?"
 A fafaragó nagyon kedvesen beszélt:
 - "Azért, mert elhatározta, hogy neki fontosabb, amit én gondolok róla, mint az, amit mások. A matricák csak akkor ragadnak rád, ha hagyod."
 - "Micsoda?"
 - "A matricák csak akkor ragadnak rád, ha fontosak neked. Minél jobban bízol az én szeretetemben, annál kevésbé aggódsz a matricák miatt. Érted?"
 „Hát, még nem nagyon...”
 Éli elmosolyodott. "Idővel majd megérted. Most még tele vagy szürke pontokkal. Egyelőre elég, ha minden nap eljössz hozzám, hogy emlékeztethesselek rá, mennyire fontos vagy nekem."
 Éli letette Pancsinellót a földre. "Ne felejtse el - mondta, miközben a feltmanó elindult az ajtó felé -, hogy nagyon értékes vagy, mert én alkottalak! És én sohasem hibázom!"
 Pancsinelló nem állt meg, de magában ezt gondolta: "Azt hiszem, komolyan mondja!"
 És miközben ezt gondolta, már le is gurult róla egy szürke pont.

(Max Lucado: Értékes vagy)

Kedves Gyerekek!

Ha tetszett a történet, rajzoljatok róla egy szép képet, és adjátok le a sekrestyében Zoli atyának vagy Márkónak. A legszebb rajzokat a gyermekmisen meglepetéssel jutalmazzuk.

Szabó-Kakas Szilvia

Újítsuk meg hitünket, életünket és templomtornyunkat

Manapság oly divatossá vált különböző akciókat, kampányokat, programokat meghirdetni. Rendszerint ilyenkor szlogent is illik adni a tervezett programnak, és ez így van jól. Egyházunkban most zárult le a Hit Éve, mely alkalmat adott valamennyiünknek arra, hogy hitünkben elmélyüljünk és megújuljunk.

Az előttünk álló egyházi év szintén lehetőséget biztosít számunkra, hogy hitünket még jobban megismerjük, a Krisztussal való barátságunkat még inkább szorosabbra fűzzük.

Amikor azonban az Isten Házába jövünk mindig szembesülhettünk azzal, hogy templomunk tornyának külső festése egyre rosszabb állapotban van.

Elődeink a- közeli- múltban próbálkoztak korunk legdivatosabb pénzszerzési lehetőségével: a pályázattal. (Megjegyzem, amikor lehetett próbálkoztunk ezzel mi is.)

Valamilyen oknál fogva ezek a próbálkozások- sajnos- rendre zátonyra futottak.

Nagyon sok pályázati lehetőségen esélyünk sincs indulni, mivel 5000 lélekszám alatti településre írják ki azokat.

A Megyéspüspöknek a Pécsi Egyházmegyében körülbelül 3000 ingatlanja van, amiről gondoskodnia kell, és aminek kb. 10 százalékát konkrétan az összedőlés fenyegeti, így a teljes megoldást tőle hiába várjuk.

Úgy tűnik, hogy a gyűjtögetés és az összefogás útját kell járnunk, ha előrelépést szeretnénk. A plébánia irattárában van néhány fénykép az 1927-es siklói harangszentelésről. (Készséggel megmutatom bárkinek.)

Egy olyan fénykép is van, amelyen látszik templomunk tornyának egy részlete.

Erről a fényképről arra lehet következtetni, hogy a torony akkor sem nézett ki szebben. Sőt.... A gazdasági helyzet akkoriban sem lehetett sokkal jobb, de elődeink összefogása, apró anyagi áldozatok sokasága akkor is meghozta a gyümölcsét.

A XX. századi csoda a XXI. században is megismételhető.

Az is igaz azonban, hogy egy templomtorny rendbetétele nem hozza meg automatikusan a szeretetet és a béke uralmát a közösségbe, nem old meg automatikusan személyes konfliktusokat, ezért szükséges a hitbéli újbóli és újbóli megújulás, mely szükségszerűen magával hozza életünk megújulását is.

A torony megújítását sem kell teljesen a nulláról kezdenünk, hiszen pár éve már érkezett egy 200 000 forintos felajánlás és most teljesen frissen 150 000 forintot ajánlott fel egy névtelen adományozó.

A félreértések elkerülése végett leírom, hogy az ennél jóval kisebb összegű adomány is komoly támogatása a közös ügynek.

Adományokat a templomban kihelyezett perselyben, a plébánia hivatalban, illetve a 11731001-20126742-00000000 számlaszámon is elfogadunk.

Szent Pál azt írja a korintusiakhoz írt második levelében, hogy „Isten a jókedvű adakozót szereti”. A siklóiak jókedvű és nagylelkű adakozásukkal mindig is híresek voltak, élen jártak!

Eredményes, megújulással megáldott új esztendő kívánok valamennyiüknek!

Dohány Zoltán
plébános

Szilánkok '2013

Az első történet emlék: de ha nem úgy történik, ahogy történt, most nem írnám ezt az írást, sőt e világon már el is felejtettek volna. Másfél évtizede október végén elgondolkodva néztem a temetőben szüleim megdőlt sírkövét, töprengve, hogy vajon mi tartja, rögzíti? Óvatosan próbáltam mozgatni, nem először, már többször próbáltam megállapítani, talán megérezem, mi rögzíti... vagy csak a súlya tartja? Erősebben megmozgattam, amikor hirtelen megindult: épp hogy el tudtam ugrani a lezuhanó sírkő elől, ami beleállt a nedves földbe. Magamhoz térve megállapítottam: Csak a súlya tartotta, más rögzítése nem volt. Alig mertem tovább gondolni: Mi lett volna, ha mögötte állok, és nincs lehetőségem elugrani... Akkoriban 5 éves Boglárka lányom gyakran velem volt-ha itt lett volna, és... elgondolni is szörnyű. De épp nem volt velem. Én is el tudtam ugrani. Hálával lett tele a szívem. Másnap hat barátommal küzdöttük biztonságosan vissza, állását függőlegessé téve. Tizenöt év múltával hálám töretlen, gyönyörű éveket élhettem meg.

A második történet friss, 2013. júniusi. A pécsi Zipernowsky Műszaki Szakközépiskolában végzős elektronikai technikus diákjaim gyönyörű eredménnyel vizsgáztak. A vizsga eredményhirdetése utáni örömben meghágtuk a szabályokat, az iskolában pezsgőt bontottunk. Az egy nyitott üveg, ami maradt az ifjú technikusok távozásá után, rám maradt. Eszembe se jutott kiönteni, gondosan bedugaszoltam és betettem a válltáskámba, az üveg nyaka a dugóval kiállt a táskából, jó lesz ez este otthon, emlékezni az ismét elmúlt tanévre. Autóbusszal Pécsről hazafelé utazva az idei júniusi nagy melegben elkókadtt utastársakkal dőcögött a jófajta nem fiatal Ikarus, amikor Máriagyúd előtt hirtelen egy durranás hangzott, és valami csattogott az utastérben. Sofőrünk vészfékezett, leállította a motort, kókadt utastársaim felélénkülve nézelődtek. Sofőrünk körbenézte a buszt, a kerekeket, a motorteret, és tanácstalanul visszajött: minden rendben, Én is a melegtől elpillervede nézelődtem, amikor az óvatos motorindítás, fékpróba után elindultunk, akkor esett pillantásom válltáskámba: a pezsgősüveg nyaka kilógott, de nem volt benne dugó! Megvilágosult előttem: A durranás és a csapkodás a kilótt pezsgősüvegtől származott! Rögtön mutattam sofőrünknek, miután megértette, jót nevetett, Máriagyúd és Siklós között körbecsúsza a buszt, a hátsó ajtónál megtaláltam a dugót is utastársaim mosolygós örömeire.

Ezzel a kedves kis történettel kívánok minden hittársamnak és jóakarátú embertársamnak töretlen hittel teli Boldog Új Évet!

Januári programjaink:

Január 2. Csütörtök	6 óra Szentmise az Oltáriszentség tiszteletére. 24 órás szentségimádás a templomban.
Január 3. Péntek	6 óra Litánia és szentségbetétel. 18 óra Szentmise a rózsafüzér társulat élő és elhunyt tagjaiért.
Január 4. Szombat	14 óra Imaóra a templomban. 15 óra Szentmise a fatimai Szűzanya tiszteletére. A szentmise után agapé a sekrestyében.
Január 5. Vasárnap	15 óra Szentmise Kisharsányban. 16 óra 30 perc Rózsafüzér titokcsere és szentségimádás.
Január 6. Hétfő	URUNK MEGJELENÉSE (Vízkereszt) PARANCSOLT FŐÜNNEP 18 órakor Ünnepi szentmise. 19 óra A Katekumen csoport találkozója a plébánián.
Január 8. Szerda	18 óra 45 perc Bibliaóra a plébánián.
Január 10. Péntek	Gyerekklub
Január 12. Vasárnap	16 óra Gyermekmise a templomban.
Január 17. Péntek	Gyerekklub
Január 18. Szombat	14 óra Plébániai gyerekfarsang a Szent Imre Katolikus Iskolában.

„Malenkij” megemlékezés a templomban.”

Ünnepi megemlékező beszédet mond Hende Csaba honvédelmi miniszter.

Január 19. Vasárnap	15 óra Szentmise Nagytótfaluban.
Január 22. Szerda	18 óra 45 perc Bibliaóra a plébánián.
Január 25. Péntek	Gyerekklub
Január 25. Szombat	15 óra 30 perc A szeretetláng imacsoport imaórája. 19 óra Taize-i imaóra Vokányban.
Január 26. Vasárnap	15 óra Szentmise Kistapolcán.

A siklósi templomban január hónapban hétfőn, szerdán, csütörtökön és pénteken 18 órakor kezdődnek a szentmisék.

Keddi napokon nincs szentmise, de 15 órától imaórát tartunk a templomban. Szombaton 18 órakor kezdődik a szentmise, de elsőszombaton 15 óra a kezdési időpont. Vasárnap 8 óra 30 perckor és 18 órakor vannak a szentmisék. A hónap második vasárnapján 16 órakor tartunk gyermekmisét is. Az ettől eltérő időpontban kezdődő liturgikus programokat a fenti programrendben találhatja meg.

2014. januári imaszándékok

Egyetemes imaszándék:(Gazdasági fejlődés) Hogy előmozdítsunk egy olyan hiteles gazdasági fejlődést, amely tiszteletben tartja valamennyi ember és valamennyi nép méltóságát.

Az evangelizásért végzett imaszándék:(Keresztény egység) Hogy a különböző hitvallások keresztényei a Krisztustól akart egység felé haladjanak.

A Siklósi Római Katolikus Plébánia kiadványa.
Kereskedelmi forgalomba nem kerül.
Felelős szerkesztő: Dohány Zoltán plébános
www.siklosiplebania.hu

